

makten i det vestlige Tyskland og av de respektive myndigheter i de øvrige land, at de faktisk av ren selvoppholdelsesdrift, og som utslag av en sære menneskelig (om enn ikke særlig klok) vrede og «forbannelse» over de herskende myndigheter, skal slutte opp om den nedbrytende og samfunnsstormende bolsjevisme, for derved å få utløsning for innestengt vrede over sine plageånder. Jeg kjenner meget vel til tankegangen hos NS-folk flest, og jeg tør forsikre at våre myndigheter ville gjøre meget klokt i å merke seg hva jeg her har skrevet. For det kan ellers komme til en vakker dag å gi dem en oppvåkning som de neppe hadde drømt om. Sannheten er den at vestmaktene i dag ikke tør la Tyskland få ruste opp, fordi man frykter at et militarisert Vest-Tyskland, når det bød seg anledning til det, kunne bli fristet til å inngå en ny allianse med Stalin for endelig en gang, å ta knekken på de kreftene i London og New York, som de mener i første rekke står bak forfølgelsen av tyskerne og nazistene. Det er også en kjennsgjerning som ikke står til å rokke, at får Stalin hele Tyskland som sin allierte, med dets mektige industri og tekniske fagkunnskap, så vil det neppe vare svært lenge før man har å gjøre med en verdensmakt som hverken Marshall-hjelp eller amerikanske åpen vil kunne stå imot i det lange løp.

Sett på lenger sikt, og under forutsetning at ikke en ventuell tysk-russisk allianse vil føre til en seier for den materialistiske russiske bolsjevisme i hele Europa, føler jeg meg overbevist om at framtiden vil gi oss NS-folk full og hel oppreisning, og at de verdensbegivenheter som forestår, vil gjøre det mulig for tidl. nasjonalsosialister igjen å slippe til makten i Europa, og med fasthet og styrke, (men dog med større frihet for de enkelte individer enn tidligere var tilfelle) å lede både vår egen verdensdel, saveisom verden forøvrig mot en lysere og bedre framtid. En verden hvor samlingen om de positive arbeidsoppgaver og folkenes velferd blir det avgjørende, og hvor der ikke blir plass for hat og hevsn mellom politiske motstandere.

Vi blir nødt til å se over landegrensene og tidligere skille-murer. Og det bør iorsaviddt være likegyldig for oss hvorvidt et

via tungt med, og mange av dem husker sikkert hans første tider derfra, de hadde alle det samme omkvedet: «Vi følger med dere! Kjempe til siste mann!»

Den annen, som var litt eldre, og som hadde sans for å telle på knappene, følte seg til en viss grad bundet av ordren fra den lovlige regjering, og møtte fram på toget fra skjulestedet for å bli med tilbake til Oslo. Jeg husker hans replikk da han satte seg i kupeen: Na gjelder det å knytte nevne i lommene og gjøre sin plikt.»

Men ettersom vi nærmet oss Oslo, møtte ryktene oss på hver stasjon vi passerte. Det het at Oslo var bombet og lå i ruiner. Det het at på alle gatehjørner var oppstillet maskingeværer som plaffet ned etter forgodtbefinnende o.s.v. Da vi nådde Kongsvinger, hadde «røsten» fått nok, og etter de beste forbilder sikret han seg det som var igjen av den felles reisekasse, og forlot toget for å flykte over grensen.

Etter en tid dukket «røsten» opp i London, og hadde nå en glansperiode, hvor den daglig manet nordmennene til utholdenhet, mot og standhaftighet. —

Men vi kringkastingsfolk, som så ofte hørte «røsten» skjelve av indignasjon fra det bombesikre studio i London, kom like ofte til å tenke på, at vi hadde hørt denne «røsten» skjelve før, nemlig dengang på Kongsvinger jernbanestasjon.»

Ja, slik lyder beretningen om den verdenskjente «røst». —

I. Fr. O.

Spøkelseslandet

(Forts. fra side 1.)

Det fortelles således intet fra Wiborg, som er en av Karelenes største byer og som ligger oss varmt på hjertet. I Finland vet man faktisk ikke om Wiborg eksisterer som by, om den er gjenoppbygget etter krigen og hvem som bor der. Finske sjøfolk, som anløper havnen der, får ikke komme i land og fra havnen ser man ikke noe av det som foregår i byen. Det virker tomt og øde. Heller ikke om resten av det avstøtte område vet man noe. Ingen får lov til å reise dit, og hele den finske befolkning, som bodde der er flyttet vestover for ikke å komme under den russiske knut. Om det så er flyttet andre mennesker inn på de forlatte gårde eller alt ligger øde som det gjorde i 1945, vet man ikke og får heller ikke vite det ved å lese de russiske aviser.

mann og at det samlede tap av tyske soldater under kampene har vært 40 000 døde og sårede. Hver måned kommer det 2000 nye tyskere til fronten for å kjempe for den franske imperialisme istedet for å sulte hjemme. — De er fremrakende soldater, men av og til har det hendt at de under inntrykkene av jungelpsykosen har kastet våpnene og løpt over til kommunistene i håp om langt om lenge å få fred. Disse overløperne er da også blitt godt behandlet av Ho Chi Minh's tropper og partisaner. Ja så godt at det har hendt at de har meldt seg under opprørsplanen mot Frankrike. De fleste har imidlertid foretrukket fribilletten gjennom Kinas og Russlands røde kjemperiker frem til den øst-tyske folkerepublik, hvor de blir mottatt med åpne armer.

Slik er altså baksiden av medaljen. Vest-Tyskland må ikke for noen pris få sin egen hær, men landets soldater er gode nok til å kjempe for fransk makt i Indokina. Heldigere er de, som benyttes som instruksjonsbefal i England som også er klar over ders fremrakende egenskaper.

Refleksjoner

(Forts. fra side 3)

å trekke Vest-Tyskland inn i sine sikkerhetsplaner. Vi kan ikke, la generalmajoren til, ta på oss ansvaret ved å slutte oss til Europarådet, hvis medlemmer befinner seg i en latent krig med vår mektigste nabo og ikke er istand til å gi oss en økonomisk eller militær garanti, om spenningen mellom øst og vest skjerpes. — Dette er ord, som våre amatør-utenrikspolitikere bør legge merke til, særlig de som beruser seg i troen på Norges heltentilige andel i nedkjempelsen av Tyskland og jernteppets flytning midt inn i Europa. — Gikk alt rett for seg her i verden, skulle hele banden stilles for den høyeste domstol for svik mot hvit manns kultur. Men nå er det allikevel for sent. Vest-Tyskland ligger der som en oase. Dumhet kan gjøre landet til en ørken, men dens sandstormer vil da på kort tid dekke hele Vest-Europa, fordi dets statsmenn for øyeblikkets hevsn glemte sitt eget folks framtid gjennom de hvite menns felleskap. Og, dette er demokrati!

Å drøfte saken med Quisling. Men nå viste det seg at «ministerpresidenten» var kommet til andre resultater, og mellom kl. 22 og 23 fikk Alm og Astrup, som satt og ventet, beskjed om at Quisling ikke ville motta dem, han hadde sagt at ingen «ministre» ville bli godtatt som forhandler. Astrup bad derfor «ekspedisjonssjef Eldstad og «trafikkråd» L'Orange påta seg vervet, hva de også gjorde. De møttes 7. mai i «Føreren»s kansell. Da de etter en times tid fikk forbindelse med Astrup, var denne helt oppgitt. Senere på formiddagen ble det et møte på Slotet, hvor også Alm og Fuglesang og Stang var tilstede. Fuglesang, som jo var «partiminister» og Quislings nærmeste mann, overløp Almen fordi denne var gått lenger enn hans bemyndigelse rakk, når han hadde sagt til de to journalister at Quisling ubetinget var villig til forhandling. Den militære situasjon gav ikke anledning til noen «angstpsykose» og det var langt fra tale om noen øyeblikkelig kapitulasjon. Og politisk var «regjeringen»s stilling meget sterk, og den kunne ikke sende befullmektigede til grensen. Istedet måtte Alm reise dit og beklage at han dagen i forveien var gått for langt, idet han ikke på forhånd hadde forelagt saken for Quisling. Han måtte dog ikke la den annen part få inntrykk av at «regjeringen» ikke ønsket forhandling i og for seg, det var av betydning at den annen part ikke fikk følelsen av å være avvist. Dessuten kunne de ikke være sikker på om ikke de som utgav seg som representanter for den norske legasjon i Stockholm, i virkeligheten var politiske taskenspillere som bare ønsket å ta NS ved nesene. Som følge til grensen skulle Alm få «ekspedisjonssjef» Odd Vig fra Fuglesangs departement.

Da Alm avsto å følge disse direktiver, anmodet Fuglesang i voldsom opphisselse om en øyeblikkelig samtale med Quisling. Samtalen fant sted en time senere, også Alm deltok i den. Quisling avsto først å la noen av «ministrene» reise og svarte bare med det ene ord Nei på forskjellige forslag. Heller ikke ville han etterkomme en henstilling fra Alm om å bli med til Kongsvinger festning og derfra stå i direkte telefonforbindelse med forhandlerne ved grensen. Også Quisling gav nå Alm en tøffel og sa Alm hadde tatt munnen for full, selv om han hadde

Overrettsakfører
N. E. STENERSEN
Drammen
Erik Børresensgt. 4. Tlf. 4348
Kontoret er stengt hver mandag.

Gjensidig hjelp.

Ektepar kan få hus mot å hjelpe til på gård. Snille folk. Naturskjønt. Helst N.S. Eksp. anviser, eller bill. mrk. nr. «186».

Dannet dame

— 60 — hjemløs p. gr. a. rettsoppgjøret søker husbestyrerinnepost hos eldre herre. Bill. mrk.: «Helst Land 1ste juni nr. 190».

Søker forbindelse

med engrossforr. i dør- og vindusbeslag, skruer, spiker, jernvinduer og bygningsartikler for øvrig, samt møbelfabrikk eller grossist. Bill. mrk. nr. 194.

vært velmenende. Heller ikke Quisling trodde på noen øyeblikkelig kapitulasjon og skulle en slik motformodning komme, var han fra høyeste hold garantert underretning i så god tid at det ingen grunn var til bekymringer — formodentlig med tanke på flukt. Han var dog villig til å forhandle, men det måtte i tilfelle skje på Oslo slott.

Så reiste Alm og Vig i bil oppover mot grensen mandag 7. mai 1945 kl. 14,30. Sammen med lensmann Dahl og et par lokalkjente hjemmefrontmenn søkte de forhandlingsstedet, men fikk der høre at forhandlerne var reist to timer før.

På dette tidspunkt var for øvrig kapitulasjonen et faktum. Da Alm senere kom i forbindelse med Hedemann i Charlottenberg, var svaret at nå måtte begivenhetene gå sin gang.

Men da Alm og Vig kl. 20 kom til Eidskog, møtte de Fuglesang, Lippestad, Vassbotn og Astrup rede til å oppta forhandlinger.

Skulde det være noen av «8. Mai»s lesere som mai—juni 1945, satt sammen med lensmann Engbret Nilsen på Bondelia ved gård i Amot i Østerdalen. Helst noe snekkerkyndig. Oppl. og lønnskrav til

Jordbærplanter

Prøket fra bank kr. 8,— pr. 100
Uprøket, god rot kr. 5,— pr. 100
Sorter: Deutsch Evern, Abundance og Dybdal.
Plantene leveres kortarene og sykdomsfrie.
Henvendelse

G. KRISTIANSSEN
Kjøperen. — Telef. 15.

Liten leilighet i Oslo søkes

Kan noen hjelpe meg til praktisk liten leilighet — 1ste ell. 2den etg., — helst med sol og i vakre omgivelser.

Oyvor Hansson,
adr. Haugseth, Middelthunsgt.
12 a, Oslo (Telef. 418444).

Hyre søkes.

Sjømann med kystskipeks. av 2. klasse, 1943—44, vandelstest og disposisjonsrett, søker underordnet arb. på dekk eller i maskin ved utenlandsk rederi. Ikke fart i tropene eller arktiske farvann. Bill. mrk. «53 år nr. 193».

Hallo damer!

Mann i 30-årene, tidl. N.S., ønsker bekjentskap med stille, rolig og grei dame i pass. alder. Ikke tyil, fest eller dans.
B. m. «Hjemmehygge nr. 191».

Pålitelig gårdsgutt,

kjøre- og skogsvant, får plass straks på en liten og trivelig Gjøvik, bedes de vennligst henvende seg til fru Margit Ødegaard Nilsen, Lesund, Nordmøre.
Olav Nergård, Rena

Baker får stilling.

Før en dyktig og selvstendig baker er plass ledig i større bakeri på landet. Vedkommende kan om ønskes også bli medinteressert i driften. Bill. mrk.: «Vestlandet nr. 189».

Driftslån

Jeg disponerer Norsk Språkskole og A/S Ama Forlag, i seg selv høyverdige firmaer, men mangler driftskapital etter rettsvik 1945. Gir gjerne 7 pst. for driftslån.

Dr. phil. A. M. Amble,
Rosenkrantzgt. 10, Oslo

Løssalgpris 25 øre

Nordmørspostens Trykkeri